

INGEZONDEN.

DE VADER VAN DEN DUCTUS STENONIANUS.

Vergun mij naar aanleiding van het feuilleton „De vader van den ductus Stenonianus” in het nummer van 15 Mei ll. de volgende opmerking te maken.

Daar wordt o. a. gezegd, dat STENSEN „te Leiden de merkwaardige stelling „verkondigt, dat het hart niet de zetel der levensgeesten noch der lichaamswarmte „is, maar slechts een simpele spier”.

Waar is het, dat STENSEN het eerst gezegd heeft, dat het hart een spier is zonder meer. Dat het hart niet de zetel der levensgeesten, noch der lichaamswarmte is, wist men in de dagen van STENSEN reeds lang, evenals het feit, dat het hart uit vleesch bestond. STENSEN was de eerste, die de histologie van het spierweefsel gaf, op grond van microscopisch onderzoek (1664. *De musculis observationum specimen*; 1667. *Elementorum myologiae specimen*). Op grond van dat onderzoek was hij de eerste, die het hart beschouwde als een orgaan, bestaande uit spierweefsel.

Men heeft hier weer eens te doen met een voorbeeld van naschrijverij, zonder kennismeming van de bronnen; aan zulke voorbeelden is vooral de geschiedenis der geneeskunde rijk.

Reden waarom ik een plaats voor mijn opmerking vraag, is het feit, dat het een Nederlander was, die voor het eerst zonder voorbehoud de leer der levensgeesten en der ingeboren warmte (niet lichaamswarmte) openlijk en volledig bestreed nl. de Rotterdamsche geneesheer JACOBUS DE BACK, die in 1658 overleed. Maar ook DE BACK had in deze zijn voorgangers.

Geldermalsen, 27 Mei 1911.

F. M. G. DE FREYFER.

THERMOPENETRATIE.

Waarde collegu BLES,

Integralen eener lineaire homogene differentiaal-vergelijking vindt men, door de afhankelijke veranderlijke gelijk te stellen aan een *constante* maal een exponentfunctie der onafhankelijk veranderlijke. Gij vergeet de *constante*, moet die later plotseling laten optreden, krijgt het onware $E = 1$ voor $t = 0$ en onverdraaglijkheid van de oplossingen met het gestelde. (Niet ik, maar gij onvoldoende bekend met de theorie).

Uw superpositie-formule V_a is ongeoorloofd, daar bij elke vonk E maximaal is voor $t = 0$. Gij moogt dus van de twee bijzondere oplossingen V alleen de cosinus-functie gebruiken. De sinus-functie is als bijzondere oplossing voor uw probleem te verwerpen. Dit is de manier, om hier een cosinus-oplossing te krijgen, nochtans zonder phaseconstante. (Degelijk essentieel verschil tusschen $\cos$. en $\sin$.).

Uw alinea, beginnende met: „Geheel daargelaten den invloed . . . .”, is geheel foutief. Gij leidt uit V en V_a een zwevingsverschijnsel af. Maar gij accepteert V_a en hebt dus slechts één trilling; dacht gij, dat die met zichzelf een zweving vormde? Maar stel, dat er, zooals gij meent, twee gedempte

sinus-trillingen waren, die in phase verschillen, dan zou er nog nooit een zweving optreden, want het phase-verschil blijft constant. Een zweving treedt alleen op, als het phase-verschil een periodieke functie van den tijd is. Dit is het geval, als de *trillingsgetallen* een constant gering verschil hebben, niet de *phasen*. Hiermede is uw hoofd-conclusie over den vorm der kromme ook verworpen.

Geloof mij, in blijvende hoogachting
Den Haag, 28 Mei 1911.

Uw dw.
Dr. TH. E. TER KUILE.

Geachte Collega TER KUILE,

Op 4 der 5 punten schijnen wij het eens geworden te zijn. Ook wat het laatste punt betreft, is de vergissing aan uw zijde. Ik vermoed, dat gij veronderstelt, dat slechts één exponent. functie hier tot de oplossing zou kunnen voeren, terwijl er twee voor nodig zijn en het toch wel duidelijk is, dat e^{Ct} , zelfs met een constante vermenigvuldigd, nooit voorstellen kan, wat in de keten voorvalt. Op welk tijdstip de constante ingevoerd wordt, blijft geheel gelijk. Gij schrijft, dat er wel essentieel verschil is tusschen $\cos.$ en $\sin.$, maar ik beweerde, dat dit niet het geval is, *zoolang de constanten nog onbepaald zijn!*

In de laatste alinea brengt gij een geheel nieuw punt in het debat, waarop ik, voornl. met het oog op de mij toegestane ruimte, niet kan ingaan. Alleen wil ik u doen opmerken, dat formule Va geen zwevingen voorstelt en niet kan voorstellen, daar zij betrekking heeft op het eenvoudige geval van één keten (zie weer fig. 3). Het beschreven toestel is dan ook veel gecompliceerder.

Hoogachtend,

Uw dienstv.

Amsterdam, 30 Mei 1911.

CH. BLES.

Wij sluiten hiermede deze gedachtenwisseling.

Redactie.

CONCLUSIES VAN HET RAPPORT DER CENTRALE COMMISSIE INZAKE HET ARBEIDSCONTRACT.

Het aanvullingsrapport der centrale commissie in zake het arbeidscontract is verschenen. De beide conclusies worden ongewijzigd gehandhaafd, de eerste o.m. wijl zij „geen tegenstand” heeft ontmoet. Ik hoop, dat zij beide worden verworpen, omdat naar mijn overtuiging bij aanneming de *cardo questionis* of wordt geëlimineerd of niet tot zijn recht komt.

Waarom toch gaat het in hoofdzaak? Niet om de vraag, welke mazen van de wet op het arbeidscontract het meest rekbaar zijn; niet om de vraag, aan wien moeten wij onze notæ's inzenden, volgens welk tarief en zal de werkgever betalen of niet; evenmin om de vraag, hoe moet het gaan, als de eerste vier weken om zijn. Neen, dat alles is bijkomstig en hoofdzaak is de vraag: *zullen wij inwonend dienstpersioneel opnemen als ziekenfondsleden of niet?* Ik kan niet inzien, waarom de algemeene vergadering zich niet zou kunnen uitspreken over dit grondbeginsel. Het motief, dat wij te laat en niet bij machte zouden